

“No esperàvem un èxit com aquest de cap de les maneres”

La vida de quatre joves de Barcelona ha canviat de dalt a baix aquests darrers mesos. La publicació del primer disc dels Manel, ‘Els millors professors europeus’, ha estat un autèntic terratrèmol en el mercat musical en llengua catalana. Ara tenen l’agenda tan plena de concerts que el segon disc encara no té espai per a començar a prendre forma.

EL TEMPS

D'esquerra a dreta, els components de Manel: Arnau Vallvé, Martí Maymó, Guillem Gisbert i Roger Padilla.

“**M**illor disc pop en català dels darrers anys”, diu gran part de la crítica. Esperàveu una rebuda tan bona del vostre primer disc?

—Evidentment, quan nosaltres vam començar a preparar el disc no teníem ni la més mínima idea que gaudiríem de l'èxit que tenim. Ens movien unes altres motivacions, de manera que la bona rebuda que ha tingut el nostre primer treball ha estat del tot inesperat, perquè no el buscàvem. I no per això ha estat menys agraïda, sinó més aviat al contrari.

—**Com el viviu l'èxit, per això?**

—Potser pel fet que no teníem pretensions desmesurades, l'èxit ens és benvingut. Com dèiem abans, pel fet de no buscar-lo potser el valorem més positivament i tot. La gent ens deia que si veníem 1000 discos ja podíem estar contents, i els hem venuts. Com que mai abans no havíem publicat cap disc cap dels quatre, tampoc no sabíem què volia dir triomfar i què no triomfar. Però no podem negar que n'estem satisfets, de tot plegat.

—**I això dels premis, us il·lusiona? Vau ser escollits millor grup als premis Enderrock.**

—Tampoc no ho buscàvem. Ens ha vingut tot de nou, i això dels reconeixements no defuig aquesta percepció.

—**Ja us coneixíeu abans de muntar el grup?**

—Sí, anàvem a la mateixa escola. A cursos diferents, per això. I és clar, som d'edats diverses. El més jove del grup, en Martí, acaba de fer 24 anys, i per a tots nosaltres ha estat un aniversari molt celebrat: ens feia vergonya d'anar pel món amb un nen de 23 anys [tots riuen].

—**Quina creieu que és la clau d'haver venut tants discos, dins els paràmetres del mercat musical català?**

—Tot hi ha influït, des de les cançons fins al grafisme, que ajuda molt que la gent es fixi en el disc a les botigues. Ah, diguem-tot: el treball de disseny l'ha fet un de nosaltres, en Roger, i creiem que és clau per al bon nivell de vendes del disc.

—**El boom que té la música en català us ha beneficiat?**

—En certa manera sí, perquè el panorama ens ha estat favorable. Hi ha cantants que triomfen com mai abans

no havia passat en llengua catalana. La inèrcia és bona, i és remarcable que el públic jove escolti música en català. Ja va passar anteriorment amb el rock català, tot i que els grups o cantants que han sorgit últimament no s'avenen gaire amb aquest estil de música.

—**Quin és el procés que seguïu per compondre les cançons i que sonin tan immediates?**

—És un procés col·lectiu. Un té una idea, la materialitza un altre... No seguim cap línia ni cap rutina especial. Cadascú hi col·labora a la seva manera.

—**Hi ha algú entre vosaltres que porti el pes del grup pel que fa a les lletres?**

Només volem que les cançons ens agradin; si no, no les faríem

—Et diem igual que dèiem abans, intentem fer-ho com més col·lectivament millor. Qualsevol idea que surti de tots quatre és prou vàlida per a convertir-la en una cançó.

—**Quines influències musicals teniu?**

—És una mica pretensions per part nostra respondre aquesta pregunta. No pel fet de seguir un determinat grup amb més o menys assiduïtat la nostra música sonarà d'una manera o d'una altra.

—**Però de música en deveu escoltar, i no precisament poca...**

—Sí, és clar, de música n'escoltem molta. Anem de banda a banda, de Roy Orbison a Cindy Lauper passant per Joan Miquel Oliver. No ens marquem un límit quant a referències.

—**L'estiu el deveu tenir ple de concerts. Fins on anireu a tocar?**

—Sí, els concerts de moment funcionen bé. Ho tenim tot ple fins passat l'estiu. Hem tocat, aquestes últimes setmanes, a Mataró, Cardedeu i Banyoles. Després de Setmana Santa ani-

Perejaume

El paladar jussà i el paladar sobirà

Del 22 d'abril al 28 de juny de 2009

Sala Gòtica. Institut d'Estudis Ilerdencs
Pl. Catedral s/n. Tel 973 27 15 00
www.fpiei.cat

Diputació de Lleida

 INSTITUT
D'ESTUDIS
ILERDENCS

rem a Mallorca, i tenim previst de tocar a València.

—**I més enllà dels Països Catalans?**

—De moment només hem tocat dins el Primavera Club de Madrid, no pas com a grup en solitari, sinó en el marc del festival.

—**I com és això de tocar en català davant un públic que no entén les cançons?**

El fet que hi hagi grups i cantants catalans amb èxit ens ha beneficiat. Hi ha més gent que ens escolta

—No hi va haver cap mena de problema. En Guillem (el cantant) va introduir els temes en castellà, de la mateixa manera que quan fem concerts aquí sempre fem una petita presentació del tema que tocarem a continuació. El públic va respondre bé, amb tota la naturalitat del món, i creiem que alguna cosa de les lletres segur que l'entenen.

—**Com us espavileu, en directe, per fer sonar les cançons tal com**

sonen amb tots els matisos del disc? Les heu de reinventar?

—És tot un repte, de debò. Al disc, més que eines electròniques que després no podem traslladar al directe —com els passa a molts grups—, ens trobem que hi ha molts instruments. I a l'hora de tocar les cançons davant el públic només som quatre, i pateixen un canvi evident. Simplement, es tracta d'intentar que sonin com al disc, però

en un format més adaptat a la banda i al directe. Les cançons són les mateixes però vestides d'una manera diferent.

—**Ja penseu a fer un segon disc o de moment us prendreu un temps per a fer concerts i prou?**

—No no, de moment només ens dediquem als concerts. El primer disc va ser cuinat a foc lent, sense presses, i volem fer exactament això mateix amb el segon. Quan hagi de venir, vindrà, però ara per ara no és la nostra prioritat.

—**Quin objectiu perseguiu, amb les vostres cançons?**

—Simplement volem que ens agradin. Si no, no les fariem.

—**Ara ja només us dediqueu a la música, tots quatre?**

—Només un de nosaltres, en Guillem, que es dedica exclusivament a ser el cantant del grup. Els altres tres mantenim les feines respectives. Ens dediquem, en més o menys mesura, al món àudio-visual. Uns més decantats al disseny, uns altres al so, però tenim feines molt relacionades entre si.

—**Us fan cas els mitjans de més enllà dels Països Catalans?**

—El ressò que hem tingut ha estat del tot inesperat, com deïem abans. Ara bé, sempre és gratificant de tenir bones crítiques que t'arribin més o menys de tot arreu. No ho buscàvem i no ens deixa de fer certa il·lusió.

—**Podríeu definir, amb una sola paraula, què voleu transmetre amb les vostres cançons?**

—És molt difícil, aquesta pregunta. I amb qualsevol resposta que hi donéssim ens sentiríem un pèl ridículs.

Oriol March Ledesma

Trossos i mossos

Alfons Llorenç

Conquesta

Els retrien honors. Amb solemnitat exagerada, estantissa, maquinat d'autòmat marcial, es quadrarien. Cops secs, ordres a crits, dreta i esquerra com un bloc, banderins cap amunt i cap avall, armes presentades o al muscle i, separats pel mig, desfilaria amb el cap ben alt la guarnició del castell de Santa Bàrbara. Un grapat de soldats feia quatre llargs mesos que desafiaven l'exèrcit del botxí d'Asfeld. Era el postrem bastió de la resistència, el darrer territori sobirà de l'independ

dent Regne de València, dos anys després del mal d'Almansa. La ciutat, després d'un violent atac, havia caigut, també l'última, el 3 de desembre del 1708; en les capitulacions, el criminal d'Asfeld no va admetre cap petició de clemència per a les milícies valencianes ni per als alacantins.

L'imponent castell del Benacantil, tan difícil d'expugnar. De dalt estant rebia continus atacs ("un projectil d'enorme potència es precipità en la mansió en què s'hostatjava, salvant-se gràcies a la sort", Miñana). El malfactor planificà de volar la fortalesa, excavant una immensa mina; en calar-hi foc, "la fortificació s'enfonsà en un instant", però "va obrir un penya-segat tan alt que es convertí en un elevadíssim mur". Imposà un ferm bloqueig "para domeñar con la falta de las cosas más necesarias". Amb l'arribada al Postiguet de l'esquadra austriacista, s'establí una treva i, "després d'oferir i acceptar unes condicions honorables,

Castell de Santa Bàrbara, Alacant.

els anglesos isqueren de la ciutadella amb els seus pertrets. Sense més, pujant a les naus, hissaren les veles front als vents i abandonaren el litoral valencià". Era el 19 d'abril del 1709. Els botiflers celebraren "que todo estava ya a la obediencia del rey" amb artilleries i tedèums el 23 d'abril, festa del patró, "pues siendo de san Jorge,/ la casualidad juntó/ monarca de tal esfuerzo/ a santo de tal valor".

Periodista